

ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

ΜΙΚΡΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Θερμοπύλες

Γ'

Κάποτε ξεχαστήκαμε, πουλί της ανάγκης,
 δύο χιλιάδες χρόνια στής μνήμης τὰ γε-
 (λάσματα

ἐμείς που ξεκινήσαμε χαμογελώντας
 νὰ ζήσουμε τὰ ἔργα του ὕψους
 καὶ τὴ μοσχοβολία τοῦ κρίνου ν' ἀνα-
 (πνεύσουμε,

κι ἄς μὴ στραφοῦν,
 ἄς μὴ στραφοῦν τὰ πνεύματα ἐνάντια
 στὸν ἄνεμο που καρτερούμε δύο χιλιάδες
 (χρόνια.

Ἐμείς ἐσκύψαμε ὥριμοι στὰ σχήματα
 τοῦ παραγμένου μας ὕπνου, γλυκὸ πουλί,
 καὶ σταθερὰ ἀτενίσαμε τὴν ἡσυχία τῶν
 (θεῶν

που βούλιαζε στῆς ἀχόρταγης παλάμης
 (τὸ κενό,
 ἐμείς πάνω σὲ τοῦτες τὶς πέτρες
 ἀκούγοντας τὸ πέσιμο τῶν κορμιῶν στὸ
 (βάραθρο

καὶ τὴν κραυγὴ τοῦ κούκου
 ἀκολουθώντας ἀπὸ πηγὴ σὲ θάλασσα
 καὶ στέγνωσε τὸ αἷμα μας στὰ ξένα μά-
 (τια

ὅταν ποτίζαμε μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ μυαλοῦ
 τὰ ραγίσματα τῆς γῆς, πατώντας στὶς
 (φωνές,

στὶς φωνές τῶν ἐλεύθερων πνευμάτων
 (προσηλωμένοι·

ἐμείς, που δὲν ἀξιώθήκαμε
 οὔτε τὴ γαλήνῃ τῶν νεκρῶν,
 πεθάναμε, πουλί, τὸ θάνατο ὅλης τῆς οἰ-
 (κουμένης.
 5.5.73

Δ'

Σὲ τοῦτο τὸν ἀλύγιστο τόπο
 θαραίνει πάνω στ' ἀγκάθια τῆς ξεραμέ-
 (νης γῆς
 ἡ σιωπὴ τῶν μνημείων που φεύγουν πρὸς
 (τ' ὄνειρο

μὲ τὶς ἀνέγγιχτες στάλες τοῦ νεροῦ
 κι ὁ βαθὺς, ὁ ἀσκίαστος ὕπνος τῶν μαρ-
 (μάρων

στὶς ρίζες τῆς μετέωρης κληρονομιάς·
 καὶ θαραίνουν οἱ πατημασιές στὰ χιονι-
 (σμένα βουνὰ

τῶν ἀετῶν που κλείστηκαν σκυφτοὶ
 στῆς πέτρας τὸν πικρὸ στεναγμό.

Κι ἐμείς που δὲν πιστεύουμε πιά σ' ἄλ-
 (λους θεοὺς

ἢ σὲ καμαρωμένους βασιλιάδες μένουμε
 (ἐκεῖ

που ταξίδεψε τῶν ἀκάθιστων ὕμνων ὁ
 γυρεύοντας σὲ δρόμους ἄλλους τὴ συν-
 (άντηση

τὴ συνάντηση τῆς φωτιάς καὶ τοῦ πά-
 (γου καρτερούμε

ἀκοίμητοι στὸ πέλαγο καὶ στὴ μνήμη
 ἰχνογραφώντας στὸ χῶμα τὸν ἥλιο
 που περιμένουμε πιστὰ ν' ἀνατεῖλει
 ἀπ' τὸ λιγνὸ κορμὶ τῆς ἐφτάλοφης πόλης.
 5.5.73

Γιῶργος Καραχάλιος

Στάσιμο

Στὰ Λιόσια στὰ Σεπόλια στὸ Παγκράτι
 στὶς ἀστικές γραμμὲς τῶν λεωφορείων
 οἱ Ἕλληνες ἀπὸ παλῆα γνωστοὶ
 ἀπὸ τὴν Πάτρα τὴν Κομοτηνὴ καὶ τὴ
 (Θεσσαλονίκη.

Στοὺς δρόμους συνεχίζουν τὴ ζωὴ τους
 στὸ καθαρὸ γυαλὶ τους καθρεφτίζουνε τὰ
 (πρόσωπα

φαίνονται εἰρηνικὰ
 ὅμως τὰ καίει ἡ προσωπίδα που φορᾶνε
 τὸ ἀλάτι τρώει τὸ σκληρὸ θυθὸ τους.

Στὴν ἄσφαλο κυλάει τὴ ρόδα τῆς
 κι ἡ ὥραία τραγουδίστρια,
 ντυμένη μ' ἄλλεπάλληλα φλούδια κρεму-
 (διοῦ

τὴν ροκανίζει ἕνας χοντρὸς ἀρουραῖος τὸ
 (βράδυ
 που στενάζει ἡ φωνὴ τῆς στὴν ὥρα τῶν
 (ἀκροατῶν.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Στὶς μέρες που περνᾶνε γρήγορα μετὰ
 (τὴν δουλειὰ
 κι ὁ σκατζόχοιρος τρέχει νὰ μαζεუτεῖ στὰ
 (γυαλισμένα του ἀγκάθια
 ἢ μιά μου κεραία τρέμει ἀπὸ τὴν αἰσιο-
 (δοξία τῆς ἄλλης.

Βασίλης Ἀρφαῆνης

Ὁ θάνατος δὲν μοιάζει πάντα

1

Ἀκόμα ἀπ' τὴν ἴδια πληγὴ εἶναι πε-
 (σμένοι
 ἐξημερωμένοι ἀπὸ τὴ σπιτική ζωὴ τόσων
 (γενιῶν

καὶ μαλακοὶ σὰ σάρκα ποὺ τρώει φάρ-
(μακα σὲ νοσοκομεῖα κλεισμένη
μέσα στὸ δάσος τῶν τοίχων
ποὺ σέρνονται τὰ μάτια τους πάνω τους
(καθὼς ἀνεβαίνουν.

Πετάνε φτιαγιεὶς τὸ χαρμάνι
στὸ καλοῦπι τῆς σκιάς τους
καὶ σὰν τυφλοπόντικες στριμώχνονται
(στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τους.
Ὁ κόσμος μόνο ὀνειροπολήσεις ποῦφτα-
(σαν στὴν ὥρα
ποὺ θὰ πουληθοῦν στολισμένες
καὶ θὰ ἐξαγοράσουν τὰ νεύματα τοῦ θρα-
(δυοῦ.

2

Περνάει τὸ χέρι του ἀπ' τὸ λῖπος ὁ Κω-
(στόπουλος
ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ κατεργασμένο ἀπ' τὶς
(ἀλοιφὲς πετσί
στὸν ἀέρα

Τὸ κουραῖμένο κορμί του ξέφευγε ἀπ'
(τὸν ὕπνο ὅλο τὸ βράδυ
γυρισμένο στὴν πιδὲ εὐχάριστη πλευρά,
γυάλιζε στὸ λίγο φῶς ἡ χαλυβένια ρά-
(χη του.

Γελᾶνε τώρα τὰ χρυσὰ του δόντια
μὲ λόγια καὶ καμώματα δανεισμένα
καὶ τὴν ἀγάπη του ποὺ σαλιαρίζει
μὲ πιδὲ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ἀπὸ ποτέ.

3

Ἀραιὰ φύλλα τὸ κορμί
κι ἀλλοίθωρα τὰ μάτια σὰν περισκόπια
(χωρισμένων κόσμων.
Κοιτᾶνε τόσους ἀπελπισμένους ξενιτε-
(μοὺς

αἷμα τῆς λύπης μαῦρο, αἷμα
τρώει τὸ πετσί,
μέσα σ' ἓνα ἔντερο,
σὰν τὰ θαμμένα δέντρα ποῦγιναν λόφοι
(ἀπὸ κάρβουνο.
1971

Λ. Χαλικοῦ

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Περνάς καὶ χάνεσαι στὴν ἡσυχία τῶν
(οὐρανῶν
Πατὰς καὶ τραγουδᾷς στὸν ἦχο τῶν βη-
(μάτων
Ἀφουγκράζεσαι καὶ δλαστημᾷς τὴν ἡ-
(ρεμία τοῦ κόσμου.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Ὡρες γλυκειές, κρυφές ματιές, κρυμμέ-
(να λόγια
Καὶ πείσματα οἱ φευγαλέες συναντή-
(σεις.
Ποιὸς εἶσαι; Ποιὸς εἶμαι; Φοβάμαι.

Στοῦ δρόμου τὶς γωνιὲς σταυρόλεξα οἱ
(σκιές
Λύσεις γυρεύουν τὰ ἐρωτήματα τῶν φώ-
(των
Φαντάζομαι πῶς θᾶναι σ' ἓνα σπίτι
(ζωντανῶν
Ποὺ πέθαναν πολὺ καιρὸ καὶ δὲν τὸ ξέ-
(ρουν.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Ἡ μόνη αἴσθησις τὰ ξεραμένα φύλλα,
Τοῦ πάρκου τὸ ἀνάσασμα ἡ τέλεια κί-
(νησι.
Ὁ μέγας πόνος ἡ γρηὴ ποὺ ἀδειάζει
(στὴ πλατεία

Καὶ τὰ Τηλέτυπα βουδᾷ «τῆς ἐκπομ-
(πῆς μας τέλος».
Τέρμα στὰ νέα. Ἡ γῆ σταμάτησε τὸ
(κύλισμά της.
Τί ἀπόγινε ὁ μικρὸς τῶν εἴκοσι συνό-
(ρων.

Πόσα κορμιά, πόσα σφαχτὰ στὸ μύλο
(τῆς ἡμέρας
Ποὺ πῆγε ὁ ἄνεμος σὲ ποιοὺς ἀσκούς
(κοιμάται;
Αὔριο θᾶναι πολὺ ἀργὰ κι' ἂν μάθουμε
Πῶς χύθηκε αἷμα στὸ νησί τῶν λουλου-
(διῶν.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Μὴν τὸ πιστεύετε, μὴ θρυμματίζετε τὰ ὦ-
(ραῖα σας μάτια.
Μοῦ τόπε κάποιος ποὺ δὲ γνώρισε αὐγὴ.

Ἄγτ. Μπουλουτζᾶς—Φαρσινῶς

Ὁ ὕπνος

Ἔρχεται κρατῶντας ραβδία σιδερένια
ἀσημένια μαστίγια
ἀστραφτερές σάλπιγγες βουδῆς
φέρνοντας τὸ ροδαλὸ κορμί του
στὸ χνούδι τοῦ δικοῦ μου.
Ἀνασταίνει πελώριες γυναῖκες χοντρές
γυμνές ἀπὸ στολίδια καὶ πέπλα
μὲ τὰ βυζιά τους δρύσεις
γιά τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.
Κουβαλαίει ἄνθρωπους κυριακάτικους μὲ
(μαῦρα κουστούμια
πούχουν τὴν τσάκιση ἀνάμεσα στὰ σκέλια
πούχουν φτερά στὰ πόδια τσιμεντόλιθους
(στὰ χέρια
ποὺ καθάλανε τρόλεϋ σιδηροδρόμους
σπορ αὐτοκίνητα μὲ τσοῦλες
μωρὰ ποὺ τὰ γελάσανε μὲ τσίχλες
τυφλῶν μπαστούνια ποὺ τὰ βῆκαν στὰ
(οὐρητήρια

Παίζει ὁ Ὑπνος μου
μὲ τὸ μυαλό μου